

[Bækgaard.]

ønsker at blive deciderede landmænd. Vi skulle jo nødig påbegynde en lovgivning, som måske kan modvirke, at gode beboelsesbygninger bliver udnyttet, fordi driften og jordtilliggendet er inde under en særlig skattelovgivning, der f. eks. stiller vedligeholdelse af bygninger dårligt.

Som jeg sagde sidst, da vi behandlede dette spørgsmål, er mit parti villig til at drøfte problemerne, og jeg har ikke noget imod, at der eventuelt fremsættes et lovforslag; men det er måske et spørgsmål, om ikke det, vi her behandler, bør ses og drøftes i en større sammenhæng; jeg tænker her på de lovforslag vedrørende landbrugets forhold og det skattereformforslag, som henholdsvis den højtærede landbrugsminister og den højtærede finansminister har bebudet senere vil fremkomme.

Niels Westerby: Landbruget har jo i de senere år været det erhverv i Danmark, der var nærmest ved at kunne karakteriseres som værende på pinebænken, og det gælder i ganske særlig grad den unge generation af landmænd, der skal føre dansk landbrug videre.

Jeg forstår derfor godt det ærede medlem hr. Kirkegaards og de andre forslagsstilleres bestræbelser for at prøve på at finde en løsning på dette problem.

Den højtærede landbrugsminister og den højtærede finansminister henviste til, at der i øjeblikket sidder en landbokommission, og at man må vente og se, hvad der kommer ud af dens arbejde. Jeg er enig heri, idet de foreliggende forslag i høj grad hænger sammen med de beslutninger, man i øvrigt tager for landbrugets vedkommende.

Forslaget om, at et underskud i landbruget ikke kan fratrækkes i en indkomst, der er tjent inden for et andet erhverv, må i høj grad ses i sammenhæng med bestræbelserne for at smidiggøre og modernisere dansk jordlovgivning. Det er sikkert en nødvendig udvikling, at en smidiggørelse af denne

lovgivning må ske, således at landbruget selv kan finde frem til den rigtige størrelse. Jeg tror imidlertid samtidig, man må se i øjnene, at allerede nu er det sådan, at tusinder af landmænd forlader dette erhverv hvert år, og så er det for mange landmænd særlig bittert at se, at byfolk rykker ind i landbruget og overtager en hel del af de færre landbrugsejendomme.

Derfor er det motiv, der ligger bag ved det ærede medlem hr. Kirkegaards bestræbelser på dette område, sikkert rigtigt; jeg tror blot ikke, det vil være rigtigt at gennemføre forslaget isoleret. Men gennemfører man det i forbindelse med en frigørelse af jordlovgivningen, således at landbruget får lov til at tilpasse sig udviklingen og finde frem til de forskellige brugsstørrelser, som der er brug for, tror jeg, det er rigtigt at kombinere dette med at gennemføre det forslag, som det ærede medlem hr. Kirkegaard m. fl. har fremsat på dette område.

Derimod stiller jeg mig noget mere skeptisk over for forslaget til folketingsbeslutning om etableringslån for unge landbrugere. Man kan jo tænke sig et sådant etableringslån indrettet på forskellig måde; man kan tænke sig, at det skal have form af en garantiordning, en statsgaranti for de lån, som unge landmænd optager. Det vil med andre ord sige, at denne garantiordning skal bevirke, at der er større sikkerhed, og at der dermed skulle være større udsigt til, at de unge landmænd ville kunne få kapital til at forbedre de landbrug, de vil gå i gang med. Det er imidlertid ikke blot et spørgsmål om sikkerhed, men om der overhovedet er penge at få i banker og sparekasser og på anden måde til at gennemføre disse forbedringer af det enkelte landbrug. Selv om man gennemfører en garantiordning, gælder kreditstramningen med de bånd, den lægger på banker og sparekasser og på obligationsudstedelsen, alligevel, og derfor kan det godt ske, at selv en garantiordning ikke kan fremskaffe